

Evangelium nám dnes předkládá dvě situace. Ta první je velmi stručně nastíněná a týká se povolání Matouše. Všechna tři synoptická evangelia – tedy Marek, Matouš a Lukáš – nám o povolání jednoho z apoštolů vyprávějí totéž. Matouš sedí v celnici, patří mezi nenáviděné výběřčí, kteří kolaborují s římskou mocí, ale má se dobře, zřejmě patří k bohatším lidem. Těžko říct, co ve svém nitru řeší, jak se cítí, co prožívá. Jisté ale je, že ve chvíli, kdy ho Ježíš vyzve k následování, vůbec neváhá a jde za svým novým Pánem.

Ptáme se, jak je možné, že se bez zaváhání rozhodl? Jeho prudké rozhodnutí možná vyplývá z faktu, že Ježíš mu nabízí otevřenou náruč, že ho zve, že ho chce přijmout. A to bylo přesně to, co Matoušovi, v očích židů nečistému celníkovi, chybělo. Přijetí, pozvání. Ježíš se na něj mohl podívat láskyplně a promluvit k jeho srdci. Možná že jeho pohled říkal: „Mám o tebe zájem. Nepovažuji tě za nečistého jako ostatní. Chci, aby ses stal mým přítelem, i když jsi celník.“

A opravdu myslím, že takhle nějak to bylo, protože to vyplývá z dalšího textu, který jsme dnes slyšeli. Možná že sám Matouš měl potřebu vysvětlit svým souvěrcům celou situaci a proto hned za událost popisující své povolání, připisuje onu scénku, kdy Ježíš jí s celníky a hříšníky u jednoho stolu. Snad se i samotní apoštolové dívali na Matouše skrze prsty, protože ho považovali za nečistého, ale on sám jim vysvětluje, proč byl povolán. „Lékaře přece nepotřebují zdraví, nýbrž nemocní.“ Matouš nebyl povolán k přátelství s Ježíšem pro nějaké své zásluhy, pro své výjimečné ctnosti nebo nějaký svůj význam či bohatství. Ježíš ho povolal, protože Matouš potřeboval odpuštění, potřeboval uzdravit svou duši a začít nový život – ne už jako celník, ale jako apoštol snažící se dělat už věci správně.

Někdy se to může přihodit i nám. Jsme jako Matouš: máme svůj život, který nějak funguje, umíme v něm už chodit, jedeme ve vyjetých kolejí a ačkoli třeba nejsme úplně nejšťastnější, nechceme nic moc měnit. Máme své jisté a co na tom, že všechno v našem životě není úplně dokonalé, že v sobě neseme neuzdravené rány, tu a tam se trápíme pro špatné vztahy, tu a tam nám svědomí zakřičí do ucha nějaké to obvinění. V zásadě žijeme jaksi normálně, průměrně a většinou spokojeně. Takhle žil i Matouš.

Ale pak se něco stane. Přejde Ježíš. Ne ten historický, který přišel za Matoušem a vytrhl ho z té děsné temné rezignace a lhostejnosti, ale ten, který k nám skrze různé události promlouvá i dnes. Může přijít v podobě jakéhokoli člověka, jakékoli události, dokonce i v podobě jediného slova, které nám zůstane ležet v hlavě. A to slovo nebo ta událost nám říká: „Pojď za mnou!“ Udělej něco se svým životem, vždyť v tvé duši je tolik ran, které mohou být uzdraveny a ty můžeš začít žít nový a mnohem plnější život. Můžeš opustit svou celnici, svůj zdánlivě spokojený život a objevit něco nového.

Určitě se už každý z nás dostal do podobné situace. Vzpomínám si na svou konverzi, kdy jsem také žila dost spokojený život. Užívala jsem si studium svého vysněného oboru, dá se říct, že jsem prožívala svůj vlastní sen! Všechno bylo naprosto dokonalé, ale všechny ty radosti studentského života mě nemohly naplnit úplně. Ve víru vši zábavy a radovánek jsem zapomínala, že nestačí sytit jen tělo a duši, ale že je ve mně ještě prostor pro cosi mnohem vyššího – něco duchovního. Považovala jsem se sice za skoro buddhistku, věřila jsem v Boha a vedla tu a tam nějaké pseudoduchovní rozmluvy se svými spolužáky, ale v podstatě pro mě duchovní život nic neznamenal a já tu a tam pocítila, že mi něco chybí.

Ale pak jsem zareagovala na onu výzvu: „Pojď za mnou.“ a začala jsem hledat odpovědi jinak, než jsem to dělala doposud. I přes svůj odmítavý vztah ke křesťanství jsem se rozhodla opustit tu matoušovskou celnici a jít za oním novým impulzem, který mě zval a vytrhoval z toho předešlého.

Možná to byla cesta do neznáma, plná různých úskalí a překážek. Stejně jako se možná Matouš potýkal s odstupem ostatních apoštolů, kteří nebyli zatíženi tak hříšným povoláním jako ten celník, potýkala jsem se nepřijetím u některých tradičních křesťanů.

Ale i přes všechny překážky a problémy jsem začala žít nový život, který se stal mnohem plnějším a řekla bych – opravdovějším.

Někdo může mít dojem, že duchovní život nepotřebuje. Naše kultura je teď zaměřená na to materiální nebo aspoň na to praktické. Jsme zatíženi touhou po kvalitě. Všechno musí být nadstandardní, kvalitní, dokonalé...dbáme o kvalitní zdraví, o kvalitní potraviny, o kvalitní šaty, kvalitní vlasy...ale úplně jsme zapomněli, že k úplné dokonalosti potřebujeme i kvalitní duchovní život. Bez něho nejsme úplní.

A co je to kvalitní duchovní život? Myslím, že základním kamenem dobrého duchovního života je brát vážně svou víru. Ne jako doplněk, ne jako berličku pro případ, že na nás přijde nějaká zkouška, ne jako folklor, ne jako nostalgickou vzpomínku na své dětství. Ale jako prvek, který by měl mít právo ovlivnit každou událost našeho života, každé naše rozhodnutí. Prostě brát Boha, ať už ho vnímáme jakkoli, na vědomí, počítat s Ním, myslet na Něj, hledat cesty, které by se mu líbily.

Sv. Matouši, ty jsi našel odvahu odpovědět na Ježíšovu výzvu. Vstal jsi, opustils své stereotypy a šels za nadějí na nový život. Kéž nám dá Bůh stejnou odvahu a touhu po plném a zdravém životě.